

Sygn. akt IV Ka 1061/14

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2014 roku

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie :

**Przewodniczący : SSO Dorota Kropiewnicka**

**Sędziowie SSO Małgorzata Szyszko**

**SSR del. do SO Aneta Talaga(spr.)**

**Protokolant : Justyna Gdula**

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Elżbiety Okińczyc

po rozpoznaniu w dniu 3 grudnia 2014 roku we Wrocławiu

sprawy **P. I.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64§ 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia –Krzyków

z dnia 31 lipca 2014 roku sygn. akt VII K 276/14

I. zmienia zaskarżony wyrok w pkt I części dyspozytywnej w ten sposób, że przyjmuje, iż oskarżony P. I. przypisanego mu przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. dopuścił się będąc uprzednio skazanym :

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Głogowie z dnia 18 maja 2004 roku , sygn. akt II K 109/04 , za czyn z art. 280§ 1 k.k. , art. 275 § 1 k.k. i art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 11§ 2 k.k. w zw. z art. 64§ 2 k.k. na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności , za czyn z art. 289 § 2 k.k. i art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11§ 2 k.k. w zw. z art. 64§ 2 k.k. na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności , wyrokiem Sądu Rejonowego w Głogowie , sygn. akt II K 179/05 za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64§ 2 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności , wyrokiem Sądu Rejonowego w Nowej Soli , sygn. akt II K 350/07 za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i art. 289§ 3 k.k. w z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 11§ 2 k.k. na karę 2 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Oleśnicy z dnia 9 listopada 2007 roku , sygn. akt II K 77/07 za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności , które to kary odbywał w ramach kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze lat 4, orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Nowej Soli z dnia 9 marca 2009 roku , sygn. akt II K 552/08 , w okresie od dnia 22 stycznia 2006 roku do dnia 25 lipca 2009 roku , z zaliczeniem na jej poczet okresu tymczasowego aresztowania od dnia 30 października 2003 roku do 27 kwietnia 2004 roku oraz dnia 9 czerwca 2003 roku;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zwalnia oskarżonego P. I. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

## UZASADNIENIE

P. I. oskarżono o to, że:

w dniu 13 marca 2013 we W. z terenu sklepu (...) mieszczącego się przy ul. (...) zabrał w celu przywłaszczenia biżuterię w postaci czternastu sztuk bransoletek srebrnych i dwóch sztuk łańcuszków srebrnych oraz zegarka marki (...) na metalowej bransoletce o łącznej wartości 1316 zł czym działał na szkodę B. W. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...), przy czym czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

**Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Krzyków we Wrocławiu w Wydziale VII Karnym wyrokiem z dnia 31 lipca 2014r., sygn. akt. VII K 276/14:**

I. uznał oskarżonego P. I. za winnego, tego, że w dniu 13 marca 2013 we W. z terenu sklepu (...) mieszczącego się przy ul. (...) zabrał w celu przywłaszczenia biżuterię w postaci czternastu sztuk bransoletek srebrnych i dwóch sztuk łańcuszków srebrnych oraz zegarka marki (...) na metalowej bransoletce o łącznej wartości 1316 zł czym działał na szkodę B. W. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...), przy czym czynu dopuścił się będąc uprzednio skazanym min. :

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinku z dnia 29 czerwca 1999 roku, sygn. akt 278/99 za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności i za czyny z art. 289 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, wyrokiem Sądu Rejonowego w Oleśnicy z dnia 5 maja 2000 roku, sygn. akt II K 56/00 za czyn z art. 279 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności, wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Krzyków z dnia 29 sierpnia 2000 roku, sygn. akt II K 1231/99 za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyny z art. 289 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 64 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności, wyrokiem Sądu Rejonowego w Kościanie z dnia 28 czerwca 2001 roku, sygn. akt II K 185/00 za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 1 roku i siedmiu miesięcy pozbawienia wolności, wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 29 października 1999 roku, sygn. akt V K 366/99 za czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 273 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 24 listopada 2004 roku, sygn. akt II K 976/04 za czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 64 § 1 k.k. na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym wyrokiem łącznym z dnia 9 marca 2009 roku, sygn. akt II K 552/08 Sąd Rejonowy w Nowej Soli połączył powyższe kary wymierzając karę łączną 5 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności,

- wyrokiem Sądu Rejonowego w Głogowie z dnia 18 maja 2004 roku, sygn. akt II K 109/04, za czyn z art. 280 § 1 k.k., art. 275 § 1 k.k. i art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z art. 289 § 2 k.k. i art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, wyrokiem Sądu Rejonowego w Głogowie, sygn. akt II K 179/05 za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, wyrokiem Sądu Rejonowego w Nowej Soli, sygn. akt II K 350/07 za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i art. 289 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 2 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Oleśnicy z dnia 9 listopada 2007 roku, sygn. akt II K 77/07 za czyn z art. 279 w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym wyrokiem łącznym z dnia 9 marca 2009 roku, sygn. akt II K 552/08 Sąd Rejonowy w Nowej Soli połączył powyższe kary wymierzając karę łączną 4 lat pozbawienia wolności,

- wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 7 października 2005 roku, sygn. akt II K 2086/04 za czyn z art. 280 § 1 k.k. i art. 193 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym wyrokiem łącznym z dnia 9 marca 2009 roku, sygn. akt II K 552/08 Sąd Rejonowy w Nowej Soli połączył powyższą karę wymierzając karę łączną 3 lat pozbawienia wolności,

które to odbywał w okresie do dnia 29 grudnia 2009 roku,

-wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia –Śródmieścia z dnia 12 kwietnia 2013 roku , sygn. akt V K 207/13 za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64§ 2 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności , którą to karę odbywał od dnia 17 lipca 2013 roku , tj. popełnienia przestępstwa z art. 278 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to na podstawie tych przepisów wymierza mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania dnia 15 marca 2013 roku

III. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych w sprawie w tym od opłaty zaliczając je na rachunek Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżony **P. I.**, podnosząc w pierwszej kolejności naruszenie jego prawa do obrony ,polegające na nieprzyznaniu mu obrońcy z urzędu, kiedy to został on mu przyznany z uwagi na jego stan zdrowia, podejmowane leczenie psychiatryczne i odwykowe, nadto kwestionując orzeczenie o karze, iż przy jej wymiarze nie została uwzględniona jego osobista sytuacja. Oskarżony P. I. w złożonej apelacji zadeklarował możliwość naprawienia szkody zaistniałej w związku z popełnieniem przestępstwa.

### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Apelacja oskarżonego P. I., jako oczywiście bezzasadna nie zasługiwała na uwzględnienie.

Kontrola instancyjna prowadzi do stwierdzenia, że Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy i wszechstronny przeprowadził postępowanie, należycie ocenił ujawniony na rozprawie materiał dowodowy oraz w sposób prawidłowy zrekonstruował przebieg zdarzeń. Należy stwierdzić, iż Sąd Rejonowy poddał szczegółowej i wnikliwej analizie wszystkie okoliczności mające znaczenie w tej sprawie i na podstawie całokształtu materiału dowodowego poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne. Sąd Rejonowy nie dopuścił się jakiegokolwiek naruszenia zasady wyrażonej w art. 7 k.p.k. w zakresie oceny dowodów. W rezultacie Sąd ten słusznie przyjął, iż sprawstwo i wina P. I., co do przypisanego mu czynu nie budzi wątpliwości. Sąd Odwoławczy nie ma zastrzeżeń co do dokonanej kwalifikacji prawnej - art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Nie ulega przy tym wątpliwości, iż P. I. nie miał zniesionej ani ograniczonej w stopniu znacznym zdolności rozpoznawania znaczenia zarzucanego mu czynu i pokierowania swoim postępowaniem.

Oceniając zasadność podniesionego przez oskarżonego P. I. zarzutu, o rozpoznaniu sprawy w sytuacji, kiedy to nie miał on obrońcy z urzędu, z uwagi na dyspozycję art. 79 § 1 pkt 3 k.p.k., przypomnieć należy, iż ocena czy w odniesieniu do oskarżonego zachodzą wątpliwości i to uzasadnione co do jego poczytalności, dokonywana jest przez organ procesowy w oparciu o ujawnione w toku postępowania okoliczności, które temu organowi są znane. O naruszeniu art. 79§ 1 pkt. 3 k.p.k. można mówić jedynie wówczas, gdy rozprawa przeprowadzona została bez udziału obrońcy, pomimo tego, iż Sąd powziął wątpliwości co do poczytalności oskarżonego oraz wtedy, gdy w świetle materiałów zgromadzonych w sprawie, powinien taką wątpliwość powziąć. ( por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 20013 roku, sygn. akt III KK446/12 )

Poza sporem pozostaje, iż w niniejszej sprawie Prokurator w toku postępowania przygotowawczego przeprowadził dowód z opinii biegłych psychiatrów w celu stwierdzenia stanu poczytalności podejrzanego w chwili czynu. Podejrzanemu został również wyznaczony obrońca z urzędu. Powołani w sprawie biegli, w swojej opinii sądowo – psychiatrycznej z dnia 16 grudnia 2013 roku wskazali, iż P. I. nie jest chory psychicznie i nie był chory psychicznie w krytycznym czasie, nie jest również upośledzony umysłowo, wykluczyli również inne zakłócenie czynności psychicznych mogące mieć wpływ na ocenę jego poczytalności. Rozpoznali u P. I. zaburzenia osobowości z cechami osobowości dysocjalnej oraz zespół uzależnienia spowodowany używaniem alkoholu, heroiny, dopalaczy, kokainy, co zdaniem biegłych nie ma znaczenia w ocenie jego poczytalności w sprawie, podobnie jak podawane przez niego urazy głowy, nie pozostawiły one trwałych następstw psychopatologicznych czy podawane leczenie psychiatryczne związane z zaburzeniami zachowania i emocji towarzyszącym jego nieprawidłowej osobowości. Biegli jednocześnie orzekli, iż P. I. nie miał zniesionej ani ograniczonej w stopniu znacznym zdolności rozpoznania znaczenia zarzucanego

mu czynu i pokierowania swoim postępowaniem, nie zachodzą warunki z art. 31 § 1 lub 2 k.k. W związku z powyższym obrońca z urzędu został zwolniony. W takiej też sytuacji, w ocenie Sądu Odwoławczego w przedmiotowej sprawie nie doszło do naruszenia przepisu art. 79 § 3 k.p.k. Podkreślić przy tym należy, iż o obowiązkowej obronie z art. 79 § 3 k.p.k. decyduje nie fakt wyznaczenia obrońcy z urzędu, wobec zasygnalizowania wątpliwości co do poczytalności oskarżonego a istniejące uzasadnione wątpliwości, co do jego poczytalności stwierdzone na podstawie opinii biegłych lekarzy psychiatrów. Takie wątpliwości w niniejszej sprawie jednak nie zaistniały.

Kontynuując, analiza akt sprawy dowodzi, wbrew twierdzeniom oskarżonego P. I., iż obrońca z urzędu nie został mu przez Sąd wyznaczony w związku z podejmowanym przez niego leczeniem psychiatrycznym i odwykowym, a związku z jego wnioskiem zgłoszonym, w toku rozprawy głównej dnia 25 czerwca 2014 roku, w oparciu o treść art. 78 § 1 k.p.k. Oskarżony, dnia 4 lipca 2014 roku otrzymał zarządzenie o wyznaczeniu dla jego osoby obrońcy z urzędu w osobie adw. M. Z.. Na terminie rozprawy głównej w dniu 31 lipca 2014 roku obrońca z urzędu adw. M. Z. stawiał się, tym niemniej, jak wynika z treści protokołu tejże rozprawy wobec złożonego oświadczenia przez oskarżonego, iż obrońca nie jest mu potrzebny i złożony wniosek o jego zwolnienie, Sąd uwzględniając go, zwolnił obrońcę z urzędu z pełnienia obrony. Oskarżony P. I. oświadczył przy tym, iż nie składa wniosku o wyznaczenie innego obrońcy podając, iż potrafi bronić się sam.

Na tle tak rysujących się faktów, oczywistym jest, zdaniem Sądu Odwoławczego iż nie doszło do naruszenia prawa do obrony oskarżonego P. I., polegającej na prawie do posiadania przez niego obrońcy i korzystania z jego pomocy. Obrońca, na wniosek oskarżonego wobec zaistnienia po jego stronie przesłanek określonych treścią art. 78 § 1 k.p.k. został mu przyznany, postanowieniem Sądu z dnia 25 czerwca 2014 roku, jednakże w ostateczności oskarżony z obrońcy tego zrezygnował, nie wnosząc przy tym o wyznaczenie innego. W rezultacie podnoszone przez oskarżonego P. I. w złożonych pismach z dnia 2 sierpnia 2014 roku, 12 sierpnia 2014 roku i 10 września 2014 roku okoliczności jakoby to obrońca adw. M. Z. się z nim nie skontaktował przed terminem rozprawy w dniu 31 lipca 2014 roku i nie udzielił mu pomocy prawnej nie sposób uznać za uzasadnione i trafne. Niezależnie od powyższego, nic nie stało na przeszkodzie, aby oskarżony P. I. na terminie rozprawy głównej w dniu 31 lipca 2014 roku, wobec obecnie zgłaszanych zarzutów, wnioskował o wyznaczenie nowego obrońcy w miejsce dotychczasowego, formułując zarzuty w zakresie adw. M. Z., co niewątpliwie podlegałoby rozstrzygnięciu Sądu, na podstawie art. 81 § 2 k.p.k.. Takowych zarzutów, podobnie jak wniosku oskarżony P. I. nie składał, wręcz przeciwnie oświadczył, iż nie składa wniosku o wyznaczenie innego obrońcy, co znalazło odzwierciedlenie w treści protokołu z dnia 31 lipca 2014 roku. Powyższe implikuje, iż oskarżony P. I. podczas rozprawy głównej z dnia 31 lipca 2014 roku nie miał zastrzeżeń co do udzielonej mu pomocy prawnej przez adw. M. Z..

Z powyższych względów, Sąd Odwoławczy nie podzielił stanowiska oskarżonego P. I. w zakresie naruszenia jego prawa do obrony, które to mogło mieć istotny wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia.

Za równie nietrafny należy uznać zarzut oskarżonego P. I. jakoby to wymierzona kara pozbawienia wolności była rażąco niewspółmierna.

W orzecznictwie przyjmuje się, iż rażąca niewspółmierność kary zachodzi wówczas, gdy na podstawie ogółu okoliczności, które wpływają na wymiar kary, można przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej wskutek prawidłowego zastosowania w sprawie wszystkich dyrektyw wymiaru kary, a karą orzeczoną w I instancji. Różnica ta musi więc być tak zasadniczej natury, by również w potocznym znaczeniu można ją było uznać za rażąco i niewspółmiernie surową, czyli niewspółmierną do tego stopnia, że nie można jej zaakceptować. Dokonując kontroli instancyjnej Sąd Odwoławczy powinien baczyć na to, aby dolegliwość całokształtu represji karnej wymierzonej przeciwko oskarżonemu przez Sąd I Instancji nie przekraczała stopnia winy.

W ocenie Sądu Odwoławczego wymierzając oskarżonemu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności Sąd I Instancji wziął pod uwagę tak okoliczności, które przemawiały na jego korzyść jak i na niekorzyść, a także orzeczonego wymiar kary logicznie uzasadnił.

W kontekście argumentów podnoszonych przez apelującego wskazać należy, iż Sąd Odwoławczy w pełni akceptuje stanowisko Sądu I instancji wynikające z motywów przytoczonych w pisemnym uzasadnieniu, dla których orzeczono wobec oskarżonego P. I. karę pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Słusznie Sąd Rejonowy zwrócił uwagę na to, że oskarżony P. I. był już w przeszłości wielokrotnie karany, w tym głównie za przestępstwa przeciwko mieniu, do dnia zdarzenia, tj. 13.03.2013r. przeciwko niemu zapadło 18 wyroków skazujących. Sąd Okręgowy zgadza się w pełni, że okoliczności te przemawiały na niekorzyść oskarżonego. Trafnie również Sąd I instancji zauważa na okoliczności w jakich doszło do popełnienia przestępstwa mianowicie, iż oskarżony dopuścił się przestępstwa w ciągu dnia, w obecności właścicielki sklepu, wyrywając jej towar z ręki, czym jak przyjął ten Sąd okazał lekceważenie dla wszelkich norm społecznych oraz towarzyszące mu poczucie własnej bezkarności. Za równie słuszną należy uznać dokonaną ocenę zachowania oskarżonego, kiedy to w sposób podstępny doprowadził pokrzywdzoną B. W. do okazania mu towaru, wywołując u niej wrażenie zainteresowania kupnem biżuterii. Okoliczności te z pewnością stanowią negatywny prognostyk kryminologiczny.

Za uzasadnione należy również uznać stanowisko Sądu I instancji w zakresie braku w rozpatrywanej sprawie podstaw do zastosowania wobec oskarżonego P. I. dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Jak trafnie argumentuje Sąd dotychczasowe życie oskarżonego P. I. wskazuje, iż z popełnienia przestępstw czynił on sobie sposób swojego funkcjonowania w społeczeństwie, wielokrotna karalność oskarżonego za przestępstwa podobne oraz fakt, iż jest on osobą uzależnioną od alkoholu nie podejmującą leczenia uzasadnia twierdzenie, że prognozy kryminologicznej względem jego osoby nie sposób rozpatrywać w aspektach pozytywnych. Zważyć w tym miejscu należy, iż Sąd wymierzył karę pozbawienia wolności w dolnych granicach ustawowego zagrożenia art. 278 §1 k.k. a jest on uprawniony do wymierzenia kary wedle swego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, uwzględniając dyrektywy wymiaru kary, określone w art. 53 § 1 i 2 k.k., zgodnie zaś z utrwalonym orzecznictwem sądowym nie każda nietrafność orzeczenia o karze a tylko jej rażąca niewspółmierność uzasadnia zmianę orzeczenia w tym zakresie ( art. 438 pkt 4 k.p.k. )

Zarzut rażącej niewspółmierności kary jako zarzut z kategorii ocen można zasadnie podnosić tylko wówczas, gdy wprawdzie kara mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21.01.2003 r., sygn. akt SNO 57/02).

W świetle powyższego stanowiska Sądu Najwyższego, którego poglądy w tym zakresie podziela Sąd Okręgowy, a wbrew twierdzeniom oskarżonego P. I. zawartym w apelacji, kara wymierzona wyrokiem Sądu I instancji, nie może być uznana za rażąco niewspółmierną.

Istotne znaczenie w tej mierze ma treść przepisu art.53§1 kk., wskazująca na cztery dyrektywy wymiaru kary, które sąd ma obowiązek uwzględnić. Pierwsze dwie z nich, tj. współmierność kary do stopnia winy i do stopnia społecznej szkodliwości czynu, mają zapewnić sprawiedliwość orzekanych kar; dwie następne - cele kary, a mianowicie zapobiegawcze i wychowawcze oddziaływanie na sprawcę przestępstwa (prewencja indywidualna) oraz społeczne oddziaływanie kary (prewencja ogólna).

Wskazać w tym miejscu należy, iż Sąd Rejonowy bardzo wnikliwie przeanalizował wszystkie okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść P. I. oraz rozważył, czy wymierzona kara spełni stawiane jej przez ustawodawcę cele. Odnosząc się do treści apelacji, w szczególności zwrócić należy uwagę na fakt, iż jak trafnie stwierdził Sąd I instancji, oskarżony przypisanego mu przestępstwa dopuścił się po uprzednich skazaniach za przestępstwa przeciwko mieniu, ponadto w warunkach powrotu do przestępstwa określonego treścią art. 64 § 1 k.k., co dowodzi o jego istotnej demoralizacji. Popełnione przez niego przestępstwo charakteryzuje się znaczną społeczną szkodliwością, albowiem skierowane były przeciwko jednemu z podstawowych i istotnych dóbr jakim jest mienie. Kierując się chęcią szybkiego zysku z dokonywania kradzieży uczynił sobie z tego źródło dochodu. Mając na względzie powyższe konstatacje stwierdzić należy, iż wymierzenie oskarżonemu kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności odpowiada społecznemu poczuciu sprawiedliwości, daje gwarancję skutecznego zwalczania przestępczości

oraz tworzy atmosferę zaufania do obowiązującego systemu prawnego i potępienia, a nie współczucia dla ludzi, którzy to prawo łamią. Kara te również w należyтым stopniu odzwierciedla okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego, takie jak chociażby jego przyznanie się do winy.

Istotnym wobec treści apelacji jest także to, iż miarą surowości kary nie jest jej ilościowy wymiar, ale stopień wykorzystania sankcji karnej przewidzianej dla danego przestępstwa. Taka sama bowiem kara za przestępstwo zagrożone niską sankcją będzie surowa w porównaniu z takim samym ilościowo wymiarem kary za przestępstwo zagrożone sankcją z wysokimi granicami (por. wyroki SA w Krakowie z dnia 31.08.2005 r., sygn. akt KZS 2005/9/28 oraz z dnia 28.12.2000 r., sygn. akt KZS 2001/1/25). W rozpoznawanej sprawie, przy uwzględnieniu wyżej przytoczonych okoliczności, nie może być mowy o rażącej surowości, gdy wymierzona P. I. kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, stanowi w zasadzie dolny próg ustawowego zagrożenia.

Mając na względzie powyższe konstatacje stwierdzić należy, iż przy wymiarze kary pozbawienia wolności P. I. nie zostały przekroczone granice swobodnego uznania sędziowskiego, a co za tym idzie nie można podnosić rażąco niewspółmierność kary w rozumieniu art.438 pkt.4 kpk.

Trafnie Sąd I Instancji przyjął również, iż w rozpatrywanej sprawie, pomimo deklaracji oskarżonego P. I. w zakresie naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody, nie sposób orzec stosownego w tym zakresie środka karnego. Podzielić należy, iż istnieje duże prawdopodobieństwo jego niewykonania ze strony oskarżonego, z uwagi na jego przebywanie w zakładzie karnym, brak posiadania majątku. Stosowny wniosek o naprawienie szkody nie został złożony przez osoby uprawnione, do takich oskarżony nie należy, w oparciu o treść art. 46 § 1 k.k., w zw. z art. 49 a k.p.k., tym samym nie obligowało to Sądu do wydania w tym zakresie orzeczenia.

Dokonując kontroli odwoławczej zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy stwierdził jednak, iż Sąd Rejonowy wprawdzie trafnie uznał, iż oskarżony P. I. przypisanego mu czynu dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa określonego przepisem art.64§1 kk., tym niemniej w sposób błędny przyjął, jakoby to odpowiedzialność taka wynikała i była związana z treścią :

- wyroku Sądu Rejonowego w Szczecinku z dnia 29 czerwca 1999 roku, sygn. akt 278/99 za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności i za czyny z art. 289 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, wyrokiem Sądu Rejonowego w Oleśnicy z dnia 5 maja 2000 roku, sygn. akt II K 56/00 za czyn z art. 279 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności, wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia –Krzyków z dnia 29 sierpnia 2000 roku, sygn. akt II K 1231/99 za czyn z art. 279 §1 k.k. w zw. z 64 § 1 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, za czyny z art. 289 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 64§ 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności, za czyny z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 64 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności, wyrokiem Sądu Rejonowego w Kościanie z dnia 28 czerwca 2001 roku, sygn. akt II K 185/00 za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 1 roku i siedmiu miesięcy pozbawienia wolności, wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia –Śródmieścia z dnia 29 października 1999 roku, sygn. akt V K 366/99 za czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 273 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia –Śródmieścia z dnia 24 listopada 2004 roku, sygn. akt II K 976/04 za czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11§ 2 k.k. i art. 64 § 1 k.k. na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, przy czym wyrokiem łącznym z dnia 9 marca 2009 roku, sygn. akt II K 552/08 Sąd Rejonowy w Nowej Soli połączył powyższe kary wymierzając karę łączną 5 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności, którą to karę odbywał do dnia 29 grudnia 2009 roku,

-wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia –Śródmieścia z dnia 12 kwietnia 2013 roku, sygn. akt V K 207/13 za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64§ 2 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, którą to karę odbywał od dnia 17 lipca 2013 roku.

Jak wynika bowiem z informacji o pobytach i orzeczeniach, k. 206 akt, wskazaną karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 5 lat i 3 miesięcy oskarżony P. I. odbywał w okresie od 22 kwietnia 2005 roku do 22 stycznia 2006 roku, z

zaliczeniem na jej poczet okresu od 26 listopada 1998 roku do 28 listopada 1998 roku , od 1 grudnia 1998 roku do 3 grudnia 1998 roku, od 3 lutego 1999 roku do 13 października 2000 roku, od 23 października 2000 roku do 9 sierpnia 2003 roku. W rezultacie zatem oskarżony przedmiotowego czynu z art. 278 § 1 k.k. dopuścił się po upływie 5 lat , licząc od dnia odbycia tejże kary. Dla przyjęcia powrotu sprawcy do przestępstwa – popełnionego w warunkach określonych w art. 64 § 1 k.k. koniecznym jest natomiast aby sprawca, będąc uprzednio skazany za przestępstwo umyślne na karę pozbawienia wolności popełnił kolejne w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary umyślne przestępstwo podobne do przestępstwa, za które był już skazany. W rozpatrywanej sprawie powyższe warunki nie zostały spełnione.

W odniesieniu natomiast do treści wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia –Śródmieścia z dnia 12 kwietnia 2013 roku , sygn. akt V K 207/13 , stwierdzić należy , iż orzeczoną karę pozbawienia wolności oskarżony P. I. rozpoczął odbywać począwszy od dnia 17 lipca 2013 roku , zatem po dacie popełnienia przypisanego mu czynu z art. 278 § 1 k.k. Powyższe wyklucza przyjęcie aby to skazanie stanowiło możliwość przyjęcia odpowiedzialności oskarżonego w ramach art. 64 § 1 k.k.

Dlatego też, Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w pkt I części dyspozytywnej ten sposób, że przyjmuje , iż oskarżony P. I. przypisanego mu przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Głogowie z dnia 18 maja 2004 roku , sygn. akt II K 109/04 , za czyn z art. 280§ 1 k.k. , art. 275 § 1 k.k. i art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 11§ 2 k.k. w zw. z art. 64§ 2 k.k. na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności , za czyn z art. 289 § 2 k.k. i art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 11§ 2 k.k. w zw. z art. 64§ 2 k.k. na karę 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności , wyrokiem Sądu Rejonowego w Głogowie , sygn. akt II K 179/05 za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64§ 2 k.k. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności , wyrokiem Sądu Rejonowego w Nowej Soli , sygn. akt II K 350/07 za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i art. 289§ 3 k.k. w z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 11§ 2 k.k. na karę 2 lat i 1 miesiąca pozbawienia wolności oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Oleśnicy z dnia 9 listopada 2007 roku , sygn. akt II K 77/07 za czyn z art. 279 w zw. z art. 64§1 k.k. na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności , które to kary odbywał w ramach kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze lat 4, orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Nowej Soli z dnia 9 marca 2009 roku , sygn. akt II K 552/08 , w okresie od dnia 22 stycznia 2006 roku do dnia 25 lipca 2009 roku , z zaliczeniem na jej poczet okresu tymczasowego aresztowania od dnia 30 października 2003 roku do 27 kwietnia 2004 roku oraz dnia 9 czerwca 2003 roku. W tym to bowiem zakresie zastały wszelkie przesłanki aby przyjąć odpowiedzialność oskarżonego P. I. w ramach powrotu do przestępstwa określonego treścią art. 64 § 1 k.k.

W konsekwencji w pozostałej części, wobec braku podstaw do zastosowania unormowań zawartych w art.439 k.p.k., art.440 k.p.k. i art.455 k.p.k., zaskarżony wyrok w pozostałej części utrzymano w mocy.

Mając na względzie aktualną sytuację oskarżonego P. I. i konieczność odbycia kary pozbawienia wolności Sąd Okręgowy na podstawie art.624§1 k.p.k. w zw. z art.634 k.p.k. oraz art.17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych w sprawie.